

Arrest

nr. 194 856 van 10 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 10 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 185 047 van 3 april 2017 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 18 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekster, en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, komt op 23 augustus 2012 België binnen en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 3 juli 2013 beslist de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Bij arrest nr. 122 300 van 10 april 2014 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster.

1.2. Op 10 juli 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 23 april 2015 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 7 maart 2016 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. X

1.4. Op 22 oktober 2015 biedt de verzoekster zich aan bij de administratieve diensten van de stad Mechelen met het oog op het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning met P.G., die de Belgische nationaliteit heeft. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Mechelen weigert op 22 december 2015 de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren na een negatief advies van het parket en na te hebben vastgesteld dat de verzoekster een wettelijke samenwoning tracht te registreren die niet gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

1.5. Op 7 maart 2016 wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 194 855 van 10 november 2017 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.6. Op 27 maart 2017 wordt ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

“(…)

Aan mevrouw, die verklaart te heten:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinéa 1:

■ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ artikel 74/14 §3, 4°: *de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar betekend werd op 26.03.2016.

“(…)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Op 23.08.2012 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Op 03.07.2013 weigerde het CGVS het vluchtelingenstatuut en subsidiaire bescherming aan betrokkene toe te kennen. Deze beslissing werd tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 10.07.2013) geldig 30 dagen via woonplaatskeuze aan betrokkene betekend op 10.07.2013. Betrokkene diende tegen de beslissing van het CGVS beroep in bij de RVV op 18.07.2013. Het RVV bevestigde in zijn arrest van 10.04.2014 de weigering van de toekenning van het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Op 22.12.2015 werd haar wettelijke samenwoning met de heer P. G. (...) (geboren op (...), van Belgische nationaliteit) geweigerd door de stad Mechelen, naar aanleiding van een negatief advies van het Parket van Mechelen dat had vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. De terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Immers, de heer P. G. (...) kan zich begeven naar het land van herkomst van betrokkene. Bovendien kunnen zij via het gebruik van moderne communicatiemiddelen met elkaar in contact blijven.

Betrokkene diende op 17.04.2015 een regularisatieaanvraag om humanitaire redenen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. De DVZ besliste op 07.03.2016 dat deze aanvraag onontvankelijk was en vaardigde op dezelfde datum een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 0 dagen uit. Deze beslissing en dit bevel werden betekend aan betrokkene op 26.03.2016.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

(...)

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar betekend werd op 26.03.2016.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

*Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Senegal.
(...)"*

1.7. Op 27 maart 2017 wordt de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar betekend werd op 26.03.2016.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Mechelen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74.11, §1,2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

DRIE JAAR

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- ☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkenes asielaanvraag (die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd) werd negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Betrokkenes regularisatieaanvraag op grond van humanitaire redenen werd negatief afgesloten.

Op 22.12.2015 werd haar wettelijke samenwoning met de heer P. G. (...) (geboren op (...), van Belgische nationaliteit) geweigerd door de stad Mechelen, naar aanleiding van een negatief advies van het Parket van Mechelen dat had vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. De terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Immers, de heer P. G. (...) kan zich begeven naar het land van herkomst van betrokkene. Bovendien kunnen zij via het gebruik van moderne communicatiemiddelen met elkaar in contact blijven.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoekster zich met haar beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande zonder rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel, dat bestaat uit vijf onderdelen, voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 7 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel *“audi et alteram partem”*, van de rechten van verdediging, van de hoorplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Tevens wordt een manifeste appreciatiefout aangevoerd.

Het eerste onderdeel van het middel is als volgt onderbouwd:

*“Les articles 8 et 13 de la Convention européenne des droits de l'homme (ci-après : la CEDH) prévoient :
«(...)»*

*Les articles 7 et 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne (ciaprès : la Charte) prévoient :
«(...)»*

*L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 entend transposer la directive 2008/115 et prévoit :
« (...) »*

*L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 entend transposer des obligations découlant de la directive 2008/115 et prévoit :
«(...)»*

Les obligations de motivation (dont l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980) imposent à l'administration d'exposer les motifs de droit et de fait sur lesquels repose une décision (motivation formelle), mais également que cette motivation soit vérifiable, exacte, pertinente, adéquate et admissible (motivation matérielle) - (CE, 25 avril 2002, n° 105.385).

Le contrôle de Votre Conseil, sans aller jusqu'à permettre un contrôle d'opportunité, s'étend à cette adéquation ainsi qu'à l'évaluation du caractère « manifestement déraisonnable » de la décision entreprise (erreur manifeste d'appréciation).

Le principe de bonne administration implique que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci. La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat: «veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision» (C.E., 31 mai 1979, n°19.671) ; «rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claeyss, no. 14.098, du 29 avril 1970) ;

Le droit d'être entendu, principe de droit européen et de droit belge (aussi appelé « audi alteram partem»), implique que l'administration se doit de mettre l'administré en mesure de faire valoir utilement ses observations, lorsqu'elle se propose de prendre une décision individuelle qui lui est préjudiciable. Il se présente comme un corollaire de l'obligation de minutie, ainsi que comme la concrétisation des « droits fondamentaux de la défense », et du droit fondamental à une procédure administrative équitable.

Le principe de proportionnalité, principe autonome mais également consacré dans le cadre du droit fondamental à la vie privée et familiale, impose un juste équilibre entre les motifs fondant une mesure individuelle, et les conséquences néfastes de cette mesure sur la situation de l'intéressé.

Le principe de bonne administration implique également que le citoyen doit pouvoir faire confiance aux services publics («principe de légitime confiance») (Cass. 14 mars 1994, Pas. p. 252 avec concl. min. publ.) et compter que ceux-ci observent les règles et suivent une politique bien établie (Cass. 13 février 1997, Bull, no 84 avec note) et qui impliquent donc le droit à la «sécurité juridique» (Cass. 27 mars 1992, Pas. p. 680 avec note).

2. Remarques préalables quant à un ordre de quitter le territoire antérieur

La requérante conteste s'être vu notifier un ordre de quitter le territoire par le passé (cfr exposé des faits et courriel du 29.03.2017, en annexe).

Quoi qu'il en soit, l'ordre de quitter le territoire, de même que les autres décisions attenantes, ne sont ni des décisions «purement confirmatives », ni des mesures d'exécution d'une éventuelle décision antérieure : la motivation (en droit et en fait) révèle très clairement que l'administration a voulu prendre de nouvelles décisions à l'encontre de la requérante. Elle se base d'ailleurs sur des éléments nouveaux.

La théorie de l'acte « purement confirmatif » ne peut trouver à s'appliquer en l'espèce.

Cette notion jurisprudentielle s'est développée afin d'éviter que les administrés querellent les réponses données par l'administration à la suite d'une sollicitation, ou d'un recours gracieux, visant à réformer une décision prise précédemment. L'administration peut alors répondre par une simple confirmation de sa position, sans que cette confirmation n'ouvre un nouveau délai de recours. Ce sont des considérations liées à la sécurité juridique — le délai strict prévu pour attaquer une décision - qui ont motivé le développement de cette notion jurisprudentielle.² Il s'agit d'une limite au droit des administrés à quereller les expressions de volonté de l'administration, qui doit s'interpréter restrictivement.

On voit mal comment elle pourrait s'appliquer à une décision prise d'initiative par l'administration, comme c'est le cas en l'espèce, a fortiori lorsque l'administration fonde sa nouvelle décision sur des éléments nouveaux. Si ces éléments sont avancés en termes de motivation, c'est forcément qu'ils ont influé sur la prise de décision, qui eut pu être différente dans d'autres circonstances.

Finalement, la partie requérante se prévaut de la violation de ses droits fondamentaux, dont le droit fondamental à la vie privée et familiale, et le droit fondamental à une procédure administrative équitable.

Ses griefs à ces égards sont tout à fait sérieux. Afin de lui garantir un recours effectif, il convient de suspendre l'exécution dont elle fait l'objet.

3. Branches du moyen

a. Première branche : minuit et droit d'être entendu

i. Résumé

Contrairement à ce qu'imposent le devoir de minuit et le droit à une procédure administrative équitable et le droit d'être entendu, la partie défenderesse n'a pas mis la partie requérante en mesure de faire valoir effectivement et utilement ses arguments dans le cadre du processus décisionnel.

Or, si cela avait été le cas, la requérante aurait fait valoir plusieurs éléments de nature à influencer sur les décisions que se proposait de prendre la partie défenderesse, notamment :

- le jugement du Tribunal de première instance condamnant l'Etat belge, par la voie de l'Officier de l'Etat civil, à enregistrer sa cohabitation légale avec son compagnon, ressortissant belge ;
- le fait qu'en vertu des articles 40ter, 40bis, et 41 de la loi du 15.12.1980, la cohabitante légale d'un belge a droit au séjour, moyennant des conditions que la requérante remplit et son compagnon remplissent parfaitement, ce qu'elle aurait pu détailler et étayer des pièces probantes ;
- les termes de la circulaire du 17 septembre 2013 relative à l'échange d'informations entre les Officiers de l'état civil et l'Office des Etrangers à l'occasion d'une déclaration de mariage ou d'une déclaration de cohabitation légale d'un étranger en séjour illégal ou précaire (MB 23.09.2013), qui prévoit la suspension de l'exécution d'un ordre de quitter le territoire soit jusqu'au jour de la décision de l'Officier de l'état civil de refus d'acter la déclaration de cohabitation légale : une telle décision définitive n'a pas été prise à l'encontre de la requérante, vu le jugement intervenu et qui annule cette décision ;

ii. Développements

L'importance d'une due prise en compte de la vie familiale est expressément rappelée à l'article 74/13, et est également dictée par le respect du droit fondamental à la vie familiale.

Le droit à une procédure administrative équitable, en ce compris les principes de bonne administration, le devoir de minuit, le droit d'être entendu et le principe « audi alteram partem », imposent à la partie défenderesse d'inviter l'administré à, ou à tout le moins de le « mettre en mesure » de, faire valoir ses arguments à l'encontre des décisions qu'elle se propose de prendre à son encontre :

« qu'en égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigné du territoire (...); que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue: » (C.E. n°230293 du 24 février 2015, nous soulignons ; voy. également C.E. n°230257 du 19.02.2015 ; CE n°233.257 du 15.12.2015 ; CE n°233.512 du 19.01.2016 ; CCE n°141 336 du 19.03.2015 ; CCE n°146 513 du 27.05.2015 ; CCE n° 151.399, du 31.08.2015 ; CCE n°151890 du 7.09.2015 ; CCE n° 157.132, du 26.11.2015 ; CCE n° 151.890, du 7.09.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015).

Afin d'être utile et effective, cette invitation à être entendu doit être assortie de certaines garanties, telles: l'information complète quant aux enjeux et la décision que l'administration se propose de prendre, le droit de s'entretenir avec un conseil, des questions ciblées...

P. GOFFAUX définit les contours de cette obligation « d'entendre » comme suit (voy. P. GOFFAUX, Dictionnaire de droit administratif, 2ème éd., Bruxelles, Bruylant, p. 83, nous soulignons) :

« L'administré doit être averti au moyen d'une convocation suffisamment explicite de la mesure — et de ses motifs — que l'administration envisage de prendre à son égard et de l'objet et du but de l'audition afin de pouvoir utilement s'expliquer. » (CE, 16.09.1991, n°37.631 ; CE 3.04.1992, n°39.156 ; CE 19.04.2003, n°18.218 ; CE, CE 13.10.2004, n°135.969 ; CE 27.10.2005, n°150.866 ; CE 23.10.2007, n°176.049 ; CE 26.10.2009, n°197.310)

« Il doit pouvoir prendre connaissance de l'ensemble du dossier » (CE 1.07.1992, n°39.951 ; CE 28.10.1994, n°50.005)

L'administré doit aussi « disposer d'un délai suffisant pour faire utilement valoir ses observations. » (CE, 3.04.1992, n°39.156)

« La jurisprudence récente y inclut aussi le droit d'être assisté par un avocat qui peut prendre la parole lors de l'audition » (CE, 28.03.2006, n°157.044 ; CE, 11.09.2007, n°174.371).

L'absence d'invitation à faire valoir sa position, l'absence de garanties, et le fait que la partie requérante aurait pu faire valoir certains éléments « de nature à influencer sur le processus décisionnel », doit mener à l'annulation de la décision, sans que le Conseil du contentieux des étrangers ne puisse se prononcer sur l'incidence qu'auraient pu avoir ces éléments autrement que par un contrôle marginal (CCE n°166 091 du 20.04.2016). Cela découle notamment de la portée du contrôle opéré par le CCE, soit un contrôle de légalité, et de la séparation des fonctions administratives et judiciaires.

Dans la mesure où la partie défenderesse se prévaut d'un « rapport administratif » pour éventuellement contester la méconnaissance des normes en cause, il convient de rappeler qu'un tel rapport ne permet pas d'attester du respect des normes en cause.

Votre Conseil a jugé dans un arrêt n° 178 501 du 28 novembre 2016:

« Partant, eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, l'administration a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause. Il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que l'administration mette fin à son séjour ou l'éloigne du territoire. Seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue. »

Et Votre Conseil de préciser (nous soulignons):

« A cet égard, le Conseil estime que le document intitulé « rapport administratif de contrôle d'un étranger » du 18 janvier 2016, figurant au dossier administratif, ne peut nullement être assimilé à une procédure ayant respecté le droit d'être entendu dès lors qu'il ne ressort pas dudit document que le requérant a été informé de l'intention de la partie défenderesse de lui délivrer une interdiction d'entrée de quatre ans (annexe 13sexies) et qu'il a pu valablement faire valoir ses observations à cet égard. En effet, le rapport administratif de contrôle d'un étranger du 18 janvier 2016 a été rédigé suite à l'interpellation du requérant lors d'un contrôle par les services de police. »

Un tel rapport administratif n'atteste pas du respect des garanties précitées, et particulièrement pas de la due information de la requérante quant aux décisions que la partie défenderesse entendait prendre à son égard, les éléments pertinents à faire valoir, l'assistance d'un conseil, le droit de consulter le dossier administratif, le droit de voir ses déclarations actées,...

Le moyen est donc fondé et doit mener à la suspension puis à l'annulation des décisions entreprises.

En effet, le Conseil du contentieux des étrangers ne peut, sans méconnaître la compétence qui lui est confiée par la loi belge, ainsi que le principe de la séparation des pouvoirs et de la séparation des fonctions administratives et juridictionnelles, préjuger de ce qu'aurait été la décision, si le droit du requérant d'être entendu avait été dûment respecté, et que les informations qu'elle a à faire valoir avaient été prises en compte par la partie défenderesse. Le contrôle de Votre Conseil sur l'influence qu'auraient eu les éléments que la requérante aurait pu faire valoir si les normes en cause avaient été respectées, ne peut être que marginal.

Le contrôle du respect du principe de minutie ne permet pas un contrôle de l'influence qu'auraient eu sur les décisions, les éléments que la partie requérante aurait pu faire valoir.

Il en serait probablement autrement si le Conseil du contentieux des étrangers disposait d'une compétence de « plein contentieux ». Si la jurisprudence de la CJUE peut laisser penser qu'il est permis d'avoir égard à des éléments postérieurs à la prise de la décision, c'est en raison du fait que sa jurisprudence a vocation à couvrir la diversité des systèmes nationaux au sein de l'Union, parmi lesquels il existe des systèmes de recours de type « plein contentieux », sans que cela ne signifie que cela serait légal au regard du droit belge.

La doctrine confirme également cette position :

« Il est plus respectueux de la séparation des fonctions administratives et juridictionnelles d'annuler un acte s'il est illégal, quitte à ce que l'administration reprenne la même décision sans plus commettre d'irrégularité. »³ ; »

Le Juge européen a déjà pu souligner, dans d'autres affaires relatives aux droits d'un administré de faire valoir ses arguments dans le cadre d'un processus décisionnel (nous soulignons):

« 103 Il y a lieu de répéter que le vice affectant la procédure administrative ne saurait être régularisé lors de la procédure devant le Tribunal, qui se limite à un contrôle juridictionnel dans le seul cadre des moyens soulevés et qui ne peut donc pas remplacer une instruction complète de l'affaire dans le cadre d'une procédure administrative. En effet, si la requérante avait, par le biais d'une liste appropriée, découvert des documents d'ICI disculpant les deux entreprises, elle aurait éventuellement pu, pendant la procédure administrative, influencer les appréciations portées par la Commission. Dès lors, il convient de retenir la troisième branche du moyen » (Arrêt du Tribunal de première instance de l'Union Européenne (première chambre élargie) du 29 juin 1995. — Solvay SA contre Commission des Communautés européennes, Aff. T-30/91 ; dans le même sens, voy. l'arrêt du 15 mars 2000 dans les affaires jointes T-25/95, T-26/95, T-30/95, T- 31/95, T-32/95, T-34/95, T-35/95, T-36/95, T-37/95, T-38/95, T-39/95, T- 42/95, T-43/95, T-44/95, T-45/95, T-46/95, T-48/95, T-50/95, T-51/95, T- 52/95, T-53/95, T-54/95, T-55/95, T-56/95, T-57/95, T-58/95, T-59/95, T- 60/95, T-61/95, T-62/95, T-63/95, T-64/95, T-65/95, T-68/95, T-69/95, T- 70/95, T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 et T-104/95.)

Dans cette même décision, le Tribunal soulignait également (nous soulignons):

« 102 Le Tribunal ne méconnaît pas que la préparation de listes et l'éventuelle protection des secrets d'affaires précédant « l'accès au dossier » entraînent une charge administrative considérable pour les services de la Commission, comme celle-ci l'a fait valoir à l'audience. Cependant, le respect des droits de la défense ne saurait se heurter à des difficultés techniques et juridiques qu'une administration efficiente peut et doit surmonter. »

Enfin, il convient de souligner, comme Votre Conseil le faisait à juste titre dans l'arrêt intervenu en extrême urgence, que les décisions entreprises ont été prises sur la base des dispositions de droit national transposant la directive 2008/115, dite la « directive retour », en conséquence de quoi la partie défenderesse a manifestement « mis en oeuvre » le droit de l'Union en prenant les décisions présentement querellées. Les garanties issues du droit de l'Union trouvent donc à s'appliquer en l'espèce.»

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het enige middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 8 en 13 EVRM, van de artikelen 7 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel "audi alteram partem" van de rechten van verdediging, van het hoorrecht, evenals van het proportionaliteits- en het rechtszekerheidsbeginsel. Zij maakt eveneens melding van een manifeste beoordelingsfout.

Zij betoogt in een eerste onderdeel niet te zijn gehoord geweest en aldus niet te hebben kunnen verwijzen naar het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg die de ambtenaar van de burgerlijke stand veroordeeld om de wettelijke samenwoning met haar Belgische partner te registreren, dat zij en haar Belgische partner voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter, 40bis en 41 van de Vreemdelingenwet en te verwijzen naar de Omzendbrief van 17.09.2013 waarbij de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgeschort tot op het ogenblik dat de ambtenaar van de burgerlijke stand weigert de wettelijke samenwoning te registreren.

In een tweede onderdeel verwijt verzoekster aan verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek te hebben verricht naar haar gezinsleven en verwijst hierbij naar het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Mechelen die verplicht de wettelijke samenwoning te registreren.

In een derde onderdeel betoogt verzoekster dat er een onevenredige interferentie is in haar gezins- en privéleven.

Zij betoogt te voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 40ter, 40bis en 41 van de Vreemdelingenwet.

In een vierde onderdeel stelt verzoekster dat het rechtszekerheidsbeginsel miskent werd aangezien er geen rekening gehouden werd met het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Mechelen die de ambtenaar van de burgerlijke stand beveelt de wettelijke samenwoning te registreren.

In een vijfde onderdeel betoogt verzoekster dat zij zich bij verwijdering van het grondgebied niet zou kunnen verschijnen voor het Hof van Beroep om de beslissing van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Mechelen te verdedigen en zich te onderhouden met haar raadsman.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar de Omzendbrief van 17 september 2013, aangezien die betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel, wat in casu niet het geval is.

Verzoekster lijkt er met haar betoog aan voorbij te gaan, zoals trouwens gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat de registratie van wettelijke samenwoning niet automatisch recht op verblijf geeft. Verzoekster dient daartoe een aanvraag voor een verblijfskaart van meer dan drie maanden in te dienen bij het Bestuur, onder een bijlage 19ter. Het Bestuur zal dan de bestuderen of verzoekster voldoet aan de verblijfsvoorwaarden om al dan niet het verblijfsrecht van meer dan drie maanden toe te staan.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster een dergelijke aanvraag heeft ingediend, noch dat de wettelijke samenwoning geregistreerd zou zijn.

Indien alsnog zou blijken dat verzoekster, ingevolge een verblijfsaanvraag onder een bijlage 19ter, recht zou hebben op verblijf van meer dan drie maanden dan kan zij, conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, in haar land van herkomst, om humanitaire redenen, de opheffing of opschorting van het inreisverbod vragen.

Waar zij stelt dat zij niet aanwezig zou kunnen zijn bij het Hof van Beroep om de beslissing van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Mechelen te verdedigen, toont zijn niet aan dat haar persoonlijke verschijning verplicht is en dat zij zich niet zou kunnen laten vertegenwoordigen door haar raadsman. Zij toont evenmin aan in de onmogelijkheid te zijn om zich, via de moderne communicatiemiddelen, te kunnen onderhouden met haar raadsman.

Verzoekster betwist het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing genomen werd, niet. Zij weerlegt de vaststelling, dat zij geen uitvoer heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 26.03.2016, niet en ontkent evenmin dat zij geen stappen heeft ondernomen om haar vertrek voor te bereiden. De bestreden beslissing kon derhalve op rechtmatige wijze genomen worden bij toepassing van artikel 74/11 tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"(...)"

Waar verzoekster een schending van het hoorrecht aanvoert dient te worden opgemerkt dat dergelijke schending naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Verzoekster brengt thans geen elementen aan die ertoe zouden hebben kunnen leiden dat het Bestuur tot een andere beslissing gekomen zou zijn.

Een schending van het hoorrecht wordt in casu niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is niet ernstig."

4.3.1. Het recht om te worden gehoord, maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45), en waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen

naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bovendien staat het buiten twijfel dat de eerste bestreden beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* dus van toepassing.

Noch de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van een schending van dit hoorrecht zijn door het Unierecht, met name de Terugkeerrichtlijn, vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* de Terugkeerrichtlijn (zie HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., §§ 35-36).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (zie arresten Alassini e.a., C-317 en C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het

grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

In casu voert de verzoekster in het eerste middelonderdeel aan dat de verwerende partij haar niet de kans heeft geboden om op effectieve en nuttige wijze voor haar belangen op te komen. Zij laat gelden dat zij, indien zij hiertoe de kans had gekregen, (onder meer) had kunnen wijzen op het vonnis nr. 2016/2310 van 15 december 2016 van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Mechelen (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 3) waaruit blijkt dat de beslissing van de stad Mechelen van 22 december 2015 tot weigering van de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning wordt vernietigd en waarin voor recht wordt gesteld dat de ambtenaar deze registratie niet mag weigeren uit hoofde van strijdigheid met de artikelen 1476bis en *quater* van het Burgerlijk Wetboek. Zij stipt hierbij aan dat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het belang van het in aanmerking nemen van het familieleven wordt uitgedrukt.

In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister, *c.q.* de staatssecretaris, of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien anders niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekster voorafgaand aan het nemen van de eerste bestreden beslissing werd gehoord. Dit wordt door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet betwist. Bovendien kan niet worden uitgesloten dat het door de verzoekster aangehaalde vonnis ertoe had kunnen leiden dat de eerste bestreden beslissing niet zou zijn genomen. In deze beslissing wordt met betrekking tot het gezinsleven van de verzoekster met haar partner immers in de eerste plaats overwogen dat hun wettelijke samenwoning werd *“geweigerd door de stad Mechelen, naar aanleiding van een negatief advies van het Parket van Mechelen dat had vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht”* en dat *“(d)e weigering van registratie van wettelijke samenwoning (...) een contra-indicatie (vormt) inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt”*. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij de beoordeling van het gezinsleven van de verzoekster een wezenlijk belang heeft gehecht aan de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Mechelen. Het kan dan ook niet worden uitgesloten dat de omstandigheid dat deze beslissing teniet gedaan werd ertoe had kunnen leiden dat de eerste bestreden beslissing niet genomen zou zijn geweest indien de gemachtigde van deze omstandigheid op de hoogte was geweest.

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen opwerpt dat de verzoekster geen elementen heeft aangebracht die ertoe zouden hebben kunnen leiden dat het bestuur tot een andere beslissing zou zijn gekomen, wordt er op gewezen dat om een schending van de hoorplicht vast te stellen het niet nodig is om aan te tonen dat de administratie daadwerkelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien de verzoekster was gehoord en de administratie kennis had van de aangereikte elementen. Het betreft veeleer een redelijkheidscriterium waarbij het volstaat dat de verzoekster aantoonde dat bepaalde elementen nuttig hadden kunnen zijn voor haar verdediging en voor de totstandkoming van de beslissing. Het loutere gegeven dat de verzoekster informatie heeft aangereikt die van aard is dat zij mogelijks kan leiden tot het niet opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten, volstaat om de hoorplicht geschonden te achten. Of de door de verzoekster aangereikte elementen van die aard zijn dat zij effectief zullen leiden tot het niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is een beoordeling die het bestuur en niet de Raad toekomt.

Een schending van de hoorplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Een onderzoek naar de overige grieven die tegen deze beslissing worden aangevoerd dringt zich dan ook niet verder op.

4.3.2. In de tweede bestreden beslissing wordt gesteld: “(d)e beslissing tot verwijdering van 27.03.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod”.

Daarbij wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

“§ 1. (...)

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)”

In casu ging het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 27 maart 2017 gepaard met het bestreden inreisverbod omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris had vastgesteld dat de verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar betekend werd op 26 maart 2016.

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Nu het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 27 maart 2017, dat gepaard gaat met het bestreden inreisverbod, wordt vernietigd, komt bijgevolg ook het bestreden inreisverbod te vervallen.

Voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid is het aangewezen om het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging.

Om deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de door de verzoekster tegen de tweede bestreden beslissing aangevoerde grieven en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

5. Korte debatten

De verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing met betrekking tot de onder artikel 1 genoemde beslissingen is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover deze betrekking hebben op het onderdeel van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 maart 2017 tot vasthouding met het oog op verwijdering.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN